

קול השבוע

קבוצת יבנה

כ"ה בניסן
(29.04.11)

צילמה : אבישג דוד

בי"ס "בן צבי" קריית אונו באושוויץ.

בי"ה ערש"ק פרשת "קדושים"
מברכים חודש אייר
הדלקת נרות: 18:57 צאת השבת: 20:00
גיליון מספר 936

שבת פרשת קדושים

ליל שבת

18:57 הדלקת נרות

תפילת מנחה, קבלת שבת, ערבית

שבת

07:00 דף יומי - הרב אילעאי בבית המדרש

08:00 תפילת שחרית

12:45 תהילים לנשים - בבית המדרש

13:00 שיעור שבת מברכים – אילה צרויה בחדר לימוד בבית הכנסת

12:50 ספר ירמיהו - נח חיות בבית משפ' חיות

13:30 תפילת מנחה גדולה

16:30 שיעור גמרא - הרב אילעאי בבית המדרש

16:45 שיעור פרשת השבוע – בבית סביון

17:15 תפילת מנחה קטנה

17:30 צורבא מרבנן - הרב בנצי אלגאזי בבית הכנסת

20:00 צאת השבת

מזל טוב

לשולמית בר שלום ולכל המשפחה, להולדת הנינה
נכדה לאליעזר ועפרה בת לברק ואורית.

נקודה למחשבה / אפלין

פרשת קדושים היא פרשה של "imatato dei", להיות כמו הקב"ה. בפרשת קדושים נמצאות י"ג מצוות עשה ול"ח מצוות לא תעשה. מצוות שבין אדם למקום ובין אדם לחברו. ויקרא י"ט, ב': "דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אלהם קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלוהיכם". רש"י: דבר אל כל עדת בני ישראל - מלמד, שנאמרה פרשה זו ב"הקהל" מפני שרוב גופי תורה תלויין בה.

קדושים תהיו - הוו פרושים מן העריות ומן העבירה, שכל מקום שאתה מוצא גדר ערוה אתה מוצא קדושה: "אשה זנה וחללה... אני ה' מקדשכם" (כא, ז-ח), ולא יחלל זרעו... אני ה' מקדשו (טו), קדשים יהיו... אשה זונה וחללה (ו-ז).

רואים את החשיבות של הפרשה והנושא של "קדושה", כמו שכתוב "דבר אל כל עדת ישראל" פרשו זו ב"הקהל" - מפני שרוב גופי תורה תלויין בה.

במלון אבן שושן מוגדר המושג 'קדש' כך: "הפרש מן החולין לה", ההפך מטמא.

א. "הקדש" - הכריז על הבהמה שהיא 'הקדש', מפרידים אותו מיתר העדה.

ב. "קידושין" - ארס אישה, ערך טקס 'קידושין' - מהטקס היא מיוחדת לבעל ואסורה לכל אדם אחר.

ג. תפילות מיוחדות שדורשות "מניין" כמו קדיש וקדושה, שונות מהתפילות הרגילות שלא דורשות עשרה."

המצווה הראשונה בפרשה מלמדת את הצורך לקדושה. ויקרא יט, ג: "איש אמו ואביו תיראו ואת שבתתי תשמרו אני ה' אלהיכם". הפסוק כולל שתי מצוות - מצווה בין אדם למקום ומצוות כיבוד אב ואם שהיא מהמצוות שבין אדם לחברו.

מצוות שבת זו מצוות תדיר - פעם בשבוע לכל החיים, גם מצוות כיבוד אב ואם היא מצוות תדיר שצריכים לעשות כל החיים - אפילו אחרי שההורים נפטרים. העובדה שהן באותו פסוק, מלמדת אותנו שאם ההורים אומרים לחלל את השבת, לא צריכים לשמוע בקולם. למה? "כי אני ה' -" שתי מצוות נתן ה' שגם ההורים וגם הילדים צריכים לקיימן.

הצגתה של המצווה מופיעה בכל הפרשה כדי ללמד אותנו איך להיות "קדושים", כל המצוות עושות את עם ישראל מיוחד, שונה מכל העמים, ומבטיח "נצח ישראל לא ישקר ולא יתנחם".

סור ראסון / אפרת מרקס

בשנה שעברה יצא לאור ונמכר בקיבוץ ספרה של שרה טסלר "שני חיי שרה", ואחרי שנים שבהם נמנעתי מלקרוא ולראות סרטים בנושא השואה, שהפכו להיות מוחשיים וקשים מדי לצפייה אחרי המסע לפולין, החלטתי בכל זאת לרכוש את הספר ולשבת לקרוא אותו.

כמו שקרה לרבים, הספר הביא אותי לטלטלה גדולה והתחושה היתה, שאני הולכת לישון עם שרה ואיתה קמה בבוקר. המחשבה עליה ליוותה אותי במשך כל היום ולא הרפתה. בספר היו עוצמות אמוניות ורוחניות, וסיפור חיים בלתי אפשרי מלא בגבורה יהודית.

הוא היה כל כך חזק עד שעשיתי מעשה וכתבתי לשרה מכתב. היום אני יודעת שהמון מכתבים הועברו אליה, ואפשר לראות במכתב שלי מעין "מכתב לדוגמא" כי רבים הרגישו שאי אפשר לקרוא את הספר ולהמשיך כרגיל. המכתב שהשארתי לשרה בתיבת הדואר הביא אותה בוקר אחד לבית הילדים כדי לפגוש אותי, וקיבלתי את החיבוק הכי מרגש שקיבלתי בחיי. וזו שוב הזדמנות להודות לשרה על הספר, שאחרי כל הקשיים והחששות החלטת בכל זאת לפרסם, ועל החיבוק היקר.

"שרה יקרה שלום!"

אני רוצה לפתוח בהיכרות, כי בעצם אנחנו לא מכירות. שמי אפרת מרקס ואני נמצאת כרגע בתהליך קליטה בקיבוץ, וגרה פה זה שלוש שנים. הגענו ליבנה בעקבות משרה שבעלי, דוד, קיבל כרכז חברת הנעורים ומאז אנחנו פה.

אני כותבת לך כי כבר הרבה זמן אני חושבת עליך ורוצה לפנות אליך, ולא ממש יודעת איך, כי חוץ מזה שאני המטפלת של הנכד שלך יאיר, ומלמדת את נגה קרמיקה, בעצם אין בינינו נקודות מפגש.

יצא לי כמובן לחשוב עליך כל כך הרבה בעקבות הספר שחשף את הסיפור הקשה שלך ושל אחותך. באותו שבוע שקראתי את הספר הרגשתי כל בוקר שאני קמה איתך, ואיתך אני הולכת לישון. כואבת יחד איתך, ועם הרגשות הקשים גם מבינה שלעולם לא אבין באמת מה עבר עלייך, כי המציאות הזו שהיית בה כל כך רחוקה ממה שקורה פה היום בהווה, עד שכמעט אין נקודות השוואה בכלל.

אחרי שסיימתי לקרוא את הספר ניסיתי כל הזמן לחפש אותך, כי עד אז לא ממש ידעתי מי את, ובפעם הראשונה שראיתי אותך וזיהיתי - רציני נורא לפנות אליך אבל האמת - התביישתי.

תמיד חשתי מעיין יראה מניצולי שואה שבעיניי כבר בתור ילדה, כשבאו לתת עדות בבית הספר היו נראים לי כגיבורים הכי גדולים שיש. האנשים הכי חזקים, שעברו וניצחו את הדברים הכי קשים שניתן לדמיין. ואיפשהו, גם ממך הרגשתי מעיין יראה

כזו. אז תסלחי לי על הביישנות, רק היה לי חשוב קצת לשתף אותך במחשבות שלי אחרי שהרגשתי שאת שיתפת אותי כל כך הרבה בעבר ובמחשבות שלך. רציתי להגיד לך תודה על האופטימיות שלך בספר, על האמונה שנשארה בך וחיוקה גם אותי, ועל עצם הוצאת הספר, שחוץ מהסיפור הביוגרפי את גם מתארת את הקשיים שעברת בדרך עד לכתובת הספר, ואני בטוחה שזה היה תהליך ארוך. בנוסף לכל אלו, זו פעם ראשונה שיצא לי להכיר מקרוב סיפור אישי של מישהו שהיה שם ועכשיו הוא חי לצדי (אין לי קרובי משפחה ששרדו את השואה). אני מקווה שזה ששיתפתי במכתב הזה לא רק הקל עלי אלא גם נתן לך חיזוק כלשהו. ולסיום רק חשוב לי להבהיר שאם תרצי לפנות אלי ושנכיר פנים אל פנים אני אשמח."

ביום שני כ"ח בניסן (2.5) ייערך מיצג יום השואה

בחברת נעורים בנושא :

"ילדים במסתור"

בו נציג את סיפורם של חברי יבנה שהסתתרו

בזמן השואה.

המיצג ייפתח לציבור החל משעה 20:00 ועד השעה 22:30.

מצפים לבואכם!

חברת הנעורים והמדריכים

יצאתי לפולין / איש דוד (עפרוני)

יצאתי לפולין במסע הורים, יחד עם הכיתה של בתי - אור (שכבת י"א מתיכון בן-צבי בקרית אונו, במשלחת של שלוש מאות תלמידים).
במסגרת ההכנה למסע נפגשנו עם חנה ושרה טסלר, שהכניסו אותנו בחיבוק גדול וחם אל תוך ביתן, ואל נבכי נפשן וסיפור ילדותן - נערותן.
כמו כל בן ובת יבנה - יודעת אני היטב מראהו של שולחן משפחת טסלר המורחבת, בשבת וחג בחדר האוכל, שבט מכובד, חמולה לתפארת, של חום, פרגון ומאור פנים.
וכשעמדנו שם, במקומות העלובים ההם, נצבט הלב מהמחשבה ששתי הנערות, בעוברן יסורים כאלה, לא ידעו את אשר עוד יזכו להגשים.
כמה כוח נותנת משפחה, כמו זו שמהן בחטף נלקחו, כמה חוזק ותקווה.
רצינו להודות לך מעומק הלב - חנה - שאירחת אותנו ופרשת בפנינו את סיפור הגבורה המרתק של שתי האחיות הצעירות, שלימים שיקמו את חייהן והקימו שבט לתפארת!
להודות לך חנה, על שטרחת כל כך וגברת על הקושי הפיזי, החשש והעומס הרגשי, ובאת להיפגש עם הנוער בבית הספר, להמחיש להם ממקור ראשון את אותם הימים ואת אותם הסיפורים הכואבים. להודות לך שרה, הכוח המניע, שבזכותך נוצר הקשר עם חנה, ודרך ספרך המרתק והמרגש השלמנו פרטים וחלקים בפאזל, ותובנות על ערך החיים.
ולהודות לאופירה (גדיש-טסלר) - שזיכתה אותנו בזכות גדולה לענוד בגאון את צמיד הזהב הממוספר שלה, במסע, בתוך אותם המקומות בהם סבלו ועונו שתי הגיבורות של הסיפור - חנה ושרה.
תודה מעומק הלב בשם משפחתנו, ובשם שכבת י"א בתיכון בן-צבי, קרית אונו.

לשיר את "התקווה" על אדמת פולין (מרץ 2011)

מסע על קילומטרים של אדמה קרה
מסע אל פני ארץ ארוכה.
מסע על אדמה שטופה בדם,
אכזריות ופחד אפל,
קר, מצמית, ומכעיס. ובוטט. ושפל.
והרגש מוצף, וההגיון לא פועל
לא נתפס... לא נתפס... לא נעכל...

עומדים באושוויץ-בירקנאו בקצה המסילה
וקולה של "התקווה" רם ונישא,

שרים בגאון ובקול מורם,
הנה – עיניכם הרואות, עם ישראל חי וקיים!
עומדים ביער הילדים – בגיא ההריגה
ושוב ההגיון אינו בר השגה,
וקולה של "התקווה" עמום וחונק
מבכי וכאב שאת בית-החזה משתק.

וכשעומדים למרגלות העיר לובלין
משקיפים אל מאידנק – ולא מעכלים
קולה של "התקווה" נישא בזעם כבוש
למול הר האפר האימתני, הכתוש,
והשיר מהדהד בעמק למרגלותיה של עיר,
נימחה ברוח המצליפה
ונאלם שם השיר
ובטרבלינקא – בסוף העולם
לזכרם של שמותיהם כולם,
למול הנותר שם מאותה הזוועה,
מול גלי אבנים שותקות, חתומות, ואימה קפואה,
קולה של "התקווה" שוב נשמע כה רפה,
כבוש וכנוע, נלחש ללא-פה,
כי השכל לא תופס
והלב צר מלהכיל,
את מה שהתרחש כאן - פעם
ויכול בין רגע שוב להתחיל...

ואז בגטו וורשה
סמוך לבונקר – מעוזם של גיבורים
שוב נשמעת "התקווה"
בקולות רמים וברורים,
שוב שרים בכל פה
בגאון ותקווה,
שרים בכוח – שכל העולם ישמע!
להיות עם חופשי
בראש מורם ובגאווה,
בארצנו, ובכל מקום על פני האדמה!

משלחת עדים מאזיט קי"ט / 3 ב'יק' ס"ט

שבוע לפני חג הפסח, יצאתי בראש משלחת צה"ל למסע בפולין המכונה "עדים במדים". צה"ל מוציא כ-18 משלחות בשנה. כל משלחת כוללת כ-180 קצינים ונגדים מכלל זרועות הצבא, אשר נבחרים על ידי מפקדיהם. הביקוש להשתתפות במשלחת הוא עצום ועל כן נבחרים בדרך כלל הקצינים והנגדים הבולטים ביחידותיהם. המשלחת מורכבת מ-4 צוותים, בפיקוד קצין בדרגת אלוף משנה, כאשר לכל צוות יש מדריך מיד-ושם, ולכל צוות מתלווים 2 נציגים של משפחות שכולות. לכל משלחת מתלווה איש עדות אשר נותן את עדותו במהלך המסע ועובר במהלך ימי המסע בין הצוותים השונים.

מכיוון שבמסע זה אני הייתי מפקד המשלחת, ברור היה לי שאבקש מאמא להצטרף כאשת העדות של המשלחת. כשלושה חודשים לפני יציאת המשלחת, התקשרתי לאריה טסלר, שהוא תת אלוף במילואים והצעתי לו הצעה שלא יוכל לסרב לה, להצטרף למשלחת כמפקד אחד הצוותים, ביחד עם אימו. כך יצא שהפעם, למשלחת "עדים במדים" ק"ן (המשלחת ה-150 שצה"ל מוציא לפולין, שקבלה את הכינוי משלחת קי"ט, בבחינת "עם ישראל חי וקיים") היו שתי נשות עדות, האחיות לבית פיש, אמא ודודה חנה. מסע זה, במסגרת הצבאית, הוא מיוחד במינו. צה"ל, יותר מכל דבר אחר, מסמל את תקומת עם ישראל מתוך אפר השואה.

עבורי, לחזרה לשם, בראש משלחת צה"ל, כאשר לצדי אריה - בן דודי, שנינו נכדים לבן-ציון וגולדה שנרצחו בבירקנאו, שנינו בנים לאמא ודודה חנה, ששרדו את אימי השואה, יש משמעות עצומה.

את תחושותיי ביטאתי בנאום שנשאתי בטקס המרכזי של המשלחת שהתקיים על הרמפה בבירקנאו. דברים אלה, המובאים בהמשך, מבוססים בחלקם על דברים שאמרתי כאן ביבנה בטקס י' בטבת לפני מספר שנים:

בוקרו של יום השבת שלאחר חג השבועות. י"ב בסיון תש"ד, 3 ביוני 1944. הרכבת מאיטה לקראת הכניסה בשערי מחנה המוות בירקנאו. לפני מספר ימים הם עלו לרכבת שיצאה משער הגטו שהיה ממוקם בעיירה קטנה בהרי הקרפטים. על הרכבת הייתה המשפחה של אמא ודודה חנה, משפחת פיש. ביחד איתם עלתה על הרכבת הדודה שרה, מטופלת בילדים. בעלה, יעקב, כמו גם סבא שלי, בן-ציון, גויס לצבא ומתחילת המלחמה נעלמו עקבותיו. סבא שלי חזר בדרך לא דרך אל משפחתו, ותלאות המלחמה ניכרו בו.

הרכבת נכנסת בשער ומאיטה לקראת עצירה ברמפה. לאורך הדרך, בקרון הדחוק, הצטופפה המשפחה בסמוך לקיר וסבא בן-ציון, אבי המשפחה, שעון בידיו על הקיר,

מגונן בגופו על אשתו ובנותיו, מנסה להרחיק מעליהן את הצפיפות והדוחק ושפתיו ממלמלות תפילה.

הרכבת נעצרת, הדלתות נפתחות וכל הדוחק האנושי נשפך מהרכבת אל הרמפה. ברגעים הראשונים סבא בן-ציון עוד סייע לחלק מהמתקשים לרדת מהרכבת אך מהר מאוד הופרד ונעלם, ביחד עם כל שאר הגברים. על הרמפה שורר אי סדר של פחד והשקט מופר בצעקות. סבתא שלי עם חמשת בנותיה מתקדמות לאיטן בתור הצפוף לקראת הסלקציה. דודה חנה, מחזיקה בזרועותיה את אחת הבנות של הדודה שאיתן. הפעוטה בוכה. המשפחה מתקרבת אל אזור הסלקציה, שם עומד מנגלה בתפקיד מלאך המוות. סבתא שלי מביטה מדי פעם לאחור, לוודא שכל בנותיה עדיין איתה. הבנות מצטופפות יותר ויותר, מפחדות מהלא נודע. מנגלה מפנה את כל בנות המשפחה לכיוון אחד. הן עדיין לא יודעות, אבל גורלן נחרץ, זוהי הדרך למוות. אחד האסירים, המסייע בסלקציה מנצל אי סדר שנוצר וקורע את אמא לכיוון השני. זמן קצר לאחר מכן, אסיר נוסף מכריח את דודה חנה, לוותר על הפעוטה שבידיה ומצליח להעביר גם אותה לצד השני. אמא ודודה חנה זוכות ללכת בדרך החיים. שמה, על הרמפה באושוויץ, ברגעים אלה ובעוד אלפי רגעים נוספים, אני נולדתי.

מקובל להתייחס אל שכמותי כ"דור שני לניצולי שואה" אבל למעשה גם אני, גם אתם, כולנו ניצולי שואה. אלה שהיו שם בגופם לא ניצלו. במקרה הטוב ביותר הם שרדו. אלי ויזל מתאר את אושוויץ כ"מקום שלאבד בו פרוסת לחם היה לאבד את החיים", הוא מכנה את מי שעבר שם "קורבן" את המוות הוא מגדיר כ"נורמה" ואת החיים כ"נס".

הרבה פעמים עסקתי בעל כורחי בשאלה מה היו המחשבות האחרונות של סבא וסבתא. על מה הם חשבו בנסיעה ברכבת, כאשר הופרדו בסלקציה. על מה חשבו בכניסה לתאי הגזים ומה היו מחשבותיהם בשניות האחרונות של חייהם, כשנשמו בבעתה את נשימותיהם האחרונות, נחנקים מהגזים הרעילים - הם ושלוש בנותיהן הקטנות. אני בטוח שהם לא ידעו שדודה חנה ואמא ישרדו את התופת. אני יודע שהם לא העלו על דעתם ששתיהן יבנו מחדש את חייהן במדינת ישראל ויקימו משפחות. ובוודאי שאין שום סיכוי בעולם שהם דמיינו או חלמו ששניים מנכדיהם, קצינים בכירים, ישובו לכאן עם שתי בנותיהן ששרדו, מובילים משלחת של קצינים ונגדים מצבא ההגנה לישראל הנכנסת בצעידה מאופקת, גאה ומכובדת בשערי מחנה המוות בירקנאו.

(סבא וסבתא, עם ישראל חי!! חי וקיים!!).

זיכרון השואה ותודעת התקומה – חד הם. לעיתים חיי השגרה מעמעמים ומטשטשים את המציאות היום יומית המופלאה בה אנו חיים. לפני פחות מ-70 שנה נרצחו בני משפחתי, בני עמנו באופן שיטתי והנה, כהרף עין, לאחר מצמוץ קצר של ההיסטוריה אנחנו כאן, נגדים וקצינים מצבא של מדינת ישראל העצמאית והחופשית – מדינה יהודית ודמוקרטית. אף לא אחד משישה המיליונים שלוכם אנו מצדיעים היום,

העלה על דעתו שהעם היהודי יקום מאפר הקורבנות, ויקים מדינה בה יהודים מחליטים על עתידם.

משלחת קי"ם,

מסע זה, יותר מכל דבר אחר, מאפשר לנו פסק זמן ממרוצת החיים, ומטיל עלינו חובה לפנות את עצמנו לעיסוק באירוע קיצוני ודרמטי הנוגע לעומק נפשה של מדינת ישראל. המסרים והלקחים ממסע זה צריכים להוות נדבכים מרכזיים בנפשנו, התומכים את קיומה של חברה צודקת, חברה הנלחמת על זכותה ועל זכות הפרטים שבתוכה לחיות בביטחון, בשגשוג ובשלום. חובת כל אחד ואחת מאיתנו לתרום לשמירה על קיומה הפיזי של המדינה, ולתרום לקיומה של חברה המושתתת על יסודות הצדק והאמת. ולסיום אני מבקש לפנות לעדות המשלחת שלנו, אמי מורתי, שהרבה ממה שאני הוא בזכותה ודודה חנה, שתיכן אהובות עלי עד מאוד. אתן מסמלות בעיני יותר מכל את שלושת הנושאים שבדבריי: השואה, התקומה וחברה אנושית צודקת. בציפורניכן נאחזתן בחיים, נאבקתן לעלייה ולתקומה וביססתן את ביתכן בקבוצת יבנה. סיפור חייכן מהווה השראה לי ולמשפחתי, והדור אותו אתן מייצגות מהווה השראה עבור הדור שלנו. מאמין בלב שלם שביכולתנו להיות ראויים להמשיך את דרככן.

יום השואה והגבורה

"בית העדות" בניר גלים מציע השנה תכנית מיוחדת לערב יום השואה.

צוות "בית העדות" מזמין את חברי ותושבי קבוצת יבנה להשתתף בתכנית זו.

ועדת תרבות מארגנת הסעה.

העצרת תתקיים ביום יום ראשון,

כ"ז בניסן, (1.5) ברחבת בית העדות בניר גלים.

התכנית מתחילה בשעה 18:30

"אי אפשר להפסיק" – יהודה פוליקר וירון אנוש

בשיחה אישית על המנגינות והשתיקות המלוות את בני הדור השני.

לאחר מכן ב- 20:00 תתקיים

עצרת זיכרון והתייחדות.

בסיום עצרת הזיכרון יתקיים האירוע:

"עוד חוזר הניגון" – קובי אוז ויונתן רזאל בליווי דניאל זמיר שרים ומספרים

על ניגונים מתקופת השואה.

תצא הסעה בשעה 18:15

למעוניינים להשתתף בכל התכנית.

והסעה בשעה 19:45

לעצרת הזיכרון וההתייחדות – ולאירוע שלאחריו: "עוד חוזר הניגון".

את אחי אני מקב / תרצה ברא-פלד / פגישה עם דוד הראל

זה התחיל כשעציון היה בגן. הגננת שרה בלנקשטיין שאלה אם יש אחד מהורי הילדים שמוכן לבוא לגן ולספר להם "משהו" על השואה. דוד התנדב, ואז התעורר בו הרצון ללמוד על משפחתו.

אביו ז"ל עלה ארצה בשנת 1936, כרווק, והוריו המודאגים שלחו לו מכתב פעם בשבוע-שבועיים. בארץ היו "המאורעות", ומרחוק, בגרמניה הרחוקה, החיים בארץ ישראל נשמעו להם כחיי סכנה. הם דואגים ושואלים לשלומם ומספרים על הקורה אצלם בנידרמוקשטט (niedermockstaadt), כפר הסמוך לפרנקפורט. היה להם עסק שנסגר על ידי הנאצים, והם מחליטים לעבור לעיר הגדולה - פרנקפורט. מוכרים חפצים ומחפשים קונה לבית. נמצא קונה. אפילו מוכן לאפשר להם לגור בבית (בקומה העליונה) שנה נוספת לאחר המכירה. הזמן עובר, והקונה משלם את הסכום שהתחייב עליו, (כעשרת אלפים מארק) והזמן עובר עוד, והמיסים המוטלים על היהודים עולים ומוכפלים עד שלבסוף כשהם מקבלים את הכסף - הסכום הוא כאלף מארק בלבד. לפחות הקונה איפשר להם לגור בקומה העליונה ולראות איך כל עמלם, בבית העסק - הוא זה שנהנה ממנו. הם המשיכו לגור בביתם כשנה וחצי, אך לאחר ליל הבדולח, ברחו לפרנקפורט.

אחרי ליל הבדולח, נעצרים סבא של דוד וחלק מדודיו. הסב ובנו המבוגר מגיעים לבוכנוולד, ואחיו התאום של אבא של דוד נלקח לדכאו. עם שיחרורם מהמעצר - האב עוזב את עיירת הולדתו - לפרנקפורט, והבנים עוזבים-בורחים כך עזבו את גרמניה כל דודיו של דוד, וניצלו.

כל אותו זמן, המכתבים ממשיכים להגיע לארץ ישראל. ההורים מספרים על עזיבת כל ילדיהם את גרמניה, על העוני שנפל עליהם, והסבא מציע לבנו - יש בבית הכנסת בכפר שלושה ספרי תורה. אולי אתה מעוניין לקבל אחד מהם? אבא של דוד מעוניין. באמצע 1939 מגיע ספר התורה ארצה. לאחר גלגולים שונים, ובגלל שהובא על ידי אדם שהביא ספר תורה משלו, נאלץ לשלם מכס מכספו הדל. כיום, ספר התורה נמצא כפיקדון בבית הכנסת "אוהל נחמה" בירושלים. אם יימצא מקום הולם יותר עבורו, הוא יועבר לשם.

השלטון הנאצי סוגר את כל המוסדות היהודיים, ולבסוף גם את הקהילות. אנשים עשירים מהגרים, והצעירים עוברים הכשרה חקלאית, מבקשים, ובדרך כלל מקבלים, ויזות בכדי להגר לפלסטינה או למדינות אחרות שאיפשרו להם למצוא מקלט. בגרמניה נשארים המבוגרים והעניים, והקהילות עוסקות בעיקר במתן סעד לנשארים. ההורים ממשיכים לכתוב עד שנת 1940. מכתבים קשים, מעט הבעת רגשות, כתיבה מאוד עניינית, עם אמונה תמימה בקב"ה. "רק הקב"ה יכול לעזור לנו". דוד יודע על

המכתבים, ומבקש מאביו לראותם. אולם אביו טוען שאינו יודע היכן הם. "אחרי מאה ועשרים, תוכל לחפש בבית ואולי תמצא אותם".

לפני פחות משנה נפטר אביו של דוד. ביום הראשון לשבעה, דוד ואחותו רחל, יושבים, אבלים. מולם יש ארון קטן, ופתאום דוד רואה – למעלה יש קופסת קרטון לא גדולה. הוא שואל את אחותו: "מה זה?" גם היא לא יודעת. דוד ניגש ומוריד את הקופסא. היא מלאה במכתבים. כמאה מכתבים. זו הקופסא עם המכתבים שאביו "לא יודע היכן הם". דוד מנסה לקרוא. ניירות מתפוררים, כתובים בכתב יד גותי – כתב גרמני עתיק. כתב שדוד לא מסוגל לקרוא. מרטין בורמן הוציא את הכתב הזה מחוץ לחוק בטענה שזה כתב יהודי אשר מבוסס על כתב רש"י. ואכן היום, גם בגרמניה, נדיר למצוא מישהו שמסוגל לפענח אותו. למזלו של דוד יש לו ידיד שמוכן לעזור בפענוח הכתב. כעת דוד מתכנן להוציא את המכתבים כחוברת לזכר אביו. המכתבים המקוריים ניתנו על ידי דוד לארכיון הציוני, שם ישמרו אותם כי בתנאים של בית – הם לא ישרדו, ולא יגיעו לידיעת כלל עם ישראל.

אבא של דוד חויל לצבא הגרמני ב-1935, שהוקם בניגוד לחוזה ורסאי. הוא חויל, קיבל טופס חיול – פנקס שירות, ו - חופשה זמנית לשנה – או עד שנצטרך אותו. את הפנקס העביר דוד ל"יד ושם".

דוד שקורא ומבין את השפה הגרמנית מחפש גם באינטרנט ובספרות מידע על יהודי גרמניה. הוא מחפש סיפורים משפחתיים יש אנציקלופדיה בארבעה כרכים על יהדות ויהודי גרמניה.

יש אתרי אינטרנט, באחד מהם <http://www.wir-wollen-uns-erinnern.de> ששייך לארגון של מספר גופים בוורצבורג - האוניברסיטה, בתי ספר תיכוניים וגופים פיננסיים שהתארגנו לזכור ולהזכיר את היהודים שנספו בשואה, הוא מוצא מידע על צעדה המתוכננת להתקיים ב-10.5.11. שישים ותשע שנים בדיוק לאחר "המשלוח השלישי" של יהודי וירצבורג. יהודי וירצבורג גורשו מהעיר בשישה משלוחים שונים. הקבוצה החליטה להתרכז במשלוח השלישי. מתארגנת צעדה שתתחיל בגן בו נאספו היהודים המיועדים לגירוש, ותצעד לאורך המסלול בו הובלו – כשני קילומטרים – עד לתחנת רכבת המשא שעליה הועלו. הם הובלו כשעל חזותיהם מספרים. לקחו לאנשים את השמות – נתנו מספרים. בצעדה יצעדו עם שמות על החזה. מחזירים למגורשים את שמם, שמות כל מגורשי אותו משלוח. לדוד הייתה דודה בוורצבורג, שנפטרה בהיותה בהריון. האלמן – מוריץ שטראוס – ואחיותיו, גורשו ונספו, אולם לא במשלוח זה. דוד פנה למארגני המצעד, שעתיד להיות כנראה אירוע מרובה משתתפים (לפי ההכנות של העירייה ליום המיועד), וביקש שיזכירו גם אותם - ונענה שיהיו שלטים עם שמותיהם. רחל – אחותו של דוד מתעתדת לנסוע ולהשתתף במצעד.

בניגוד לארגון זה, שרוצה לזכור ולהזכיר את הנספים בשואה, יש ארגונים שמתעקשים על בירוקרטיה. לפני כארבע שנים דוד חיפש בכפרה של אמו מידע על דוד שנספה שם.

התשובה הייתה מנומסת ומסודרת. המידע נמצא בארכיון, עליך לשלם כארבעים יורו, ותקבלו. דוד כעס. גם רצחתם וגם רוצים כסף? הוא פנה אל שר הפנים הבווארי (שבשטחה נמצא הכפר), ונענה מיד שאינו צריך לשלם, ושהועברה הוראה מתאימה לארכיון. אחר כך חיפש מידע גם מכפר אחר, וגם שם רצו תשלום עבור המידע. דוד שלח אליהם צילום של המכתב שקיבל משר הפנים. גם הם ויתרו על הכסף. מקור מרתק באינטרנט למידע על יהדות גרמניה, לפני ובמהלך השואה הוא האתר של מכון פריץ באואר בפרנקפורט. זהו אתר באנגלית ובגרמנית העוסק בחקר ובתיעוד. אלפי תמונות באחת מהן רואים את סבא של דוד מחזיק סידור – מוכן לערוך את סדר הפסח. תמונה שצולמה כנראה בערב ליל הסדר. יש גם תמונות שהגיעו מארכיון קבוצת יבנה. הארכיון מקוטלג לפי שמות ישובים, שמות משפחה, אירועי חיים. כתובתו: <http://www.before-the-holocaust.net/index.html>.

למי שמתעניין בנושא – שווה גלישה וחיפוש.

סבא של דוד הראל בערב ליל הסדר מתוך אתר "מכון פריץ באואר" באינטרנט

ארון קודש בק"ק יבנה / 3 בי אפרתי

לפני יותר מעשור החלטנו על הקמת צוות שיביא לפנינו תוכניות להחלפת ארון הקודש בבית הכנסת המיוחד בקיבוצנו. ננסה לעקוב אחר התקדמות (!) הטיפול בנושא.

הוחלט עקרונית על בניית ארון קודש חדש	סוף שנת 1998
הוקצב לארון הקודש סכום כספי	תקציב 1999
דויד קאסוטו ועמית מס הביאו מספר הצעות, שנפסלו על ידי הצוות.	שנת 1999
יוסקה עמיר מתרעם על אי התקדמות (אסיפה 26.12.1999)	דיוני תקציב 2000
נחמיה רפל (מזכ"פ) מביא הצעה של ארון קודש, יחד עם התייחסות למבואה בעורף בית הכנסת	אסיפה ב-11.2000
דויד קאסוטו מביא בפני האספה, הצעה של ארון הקודש האיטלקי,	אסיפה 10.2001
אלכס בקר - ... מציע שייבחר צוות חדש	
עדנה תדהר - ... אם הארון לא יתקבל - הצוות ימשיך לחפש בהתאם להחלטות שתתקבלנה באסיפה.	
ההצעה נפלה!	נובמבר 2001
נח חיות (מזכ"פ) ... המזכירות התלבטה האם די בהחלטה משנת 98 כדי לחדש את עבודתו של הצוות. בסופו של דברהוסכם להביא את הנושא לדיון מסודר באסיפה.	24.01.2003
אבשלום טסלר : יש הצעה שנראית לנו סבירה וטובה, להחלפת ארון הקודש הקיים (מולי בן ששון).	
הצבעה : "אור ירוק" להמשך תכנון ארון קודש חדש לבית הכנסת.	
יואב איתן : מתי נראה סקיצה של הארון?	אסיפה 5.12.2003
יואב בית אריה : ... מביע התנגדות. סובר שהארון שלנו יפה אישור תכנית ארון הקודש החדש :	אסיפה 5.11.2005
אבשלום טסלר : ... מציע לקבל את ההצעה.	אסיפה ב-12.11.05
יוסקה עמיר : מבקש כמה אלטרנטיבות	
שלום אריכא : ... קיבלו כבר כ-20 תכניות שלא היו נראות לאנשי הצוות...	
התקבלה הצעת יוסקה עמיר , והנושא הוחזר לטיפול הוועדה	

מזכירות 15.11.2007	הצעה חדשה של חברת "יופלי"
במזכירות 11.01.2009	דיון על שתי ורסיות חדשות. יש תמונות המחשה במחשב.
אספה 26.12.2009	תשובה לשאילתא על אי התקדמות הנושא: ועדת שירותים לא אישרה את הסכום לגבי ארון הקודש בגלל הדרישה להצגת ההצעה ב"דגם" יקר.
דיוני תקציב 2011	מה עם ארון הקודש??? (נעלם לחלוטין מהצעת התקציב)
מזכירות 02.01.2011	לאור גרירת הנושא במשך שנים, צריך להחזירו לדיון ציבורי מחודש, האם להמשיך בטיפול בו?

לסיכום וללא מילים: להתראות באספה במוצ"ש (הפעם המזכ"רים **דני הרץ** + **צבי אפרתי**)

26/04/2011

כ"ב/ניסן/תשע"א

לכבוד מזכירי הפנים – קבוצת יבנה

הנדון: תוכנית ניסן תשע"א

שלום רב !

בשם מזכירות הקיבוץ הדתי ובשם המזכירות העולמית של בני"ע, ברצוני להודות לכם על האירוח של קבוצות תכנית ניסן השנה בקיבוצכם. מהסיכומים הראשונים שמגיעים לשולחני עולה שהחניכים מאד נהנו, וחוו על הצד הטוב ביותר את החוויה הקיבוצית, ואי"ה בזה זרענו את הזרעים הראשונים להחלטתם בבוא היום לעלות לארץ, ולבחון באופן רציני את ההגשמה בקיבוץ. השנה התמודדנו עם הצורך לעשות שינויים ברגע האחרון (ותוך כדי תנועה) עקב ההסלמה בדרום, ועל כן אני מודה במיוחד לקיבוצים שהתגייסו ללא התראה מוקדמת, אם להכפלת מספר החניכים ואם לאירוחי השבת וסדר הפסח. נא העבירו את הערכתנו לכל ציבור החברים שלקחו חלק בתוכנית, לרכזים, למדריכים ולרכזי הענפים.

בברכת חברים,

שרגא וילק

מזכירות הקיבוץ הדתי

היום לפני 71 שנים

מרדגס ליבנה / אשה קרונה

יום כ"ד בניסן של השתא (ת"ש) יישאר בקורות המזרחי וגם מחוצה לו, גם בכל חוגי היהדות המסורתית, כיום זיכרון היסטורי חשוב. בו ביום נתכנס הוועד הראשי המצומצם לשיבתו הקבועה, כדי לדון בעניינים המשותפים של השעה ושל המזרחי. אבל ישיבה זו קיבלה ערך מיוחד ע"י הופעתו של מר מנחם אוסישקין, יושב ראש הדירקטוריון של הקרן הקיימת, שבא במיוחד לישיבה זו, כדי למסור בה הודעה שיש לה חשיבות היסטורית לעם ישראל, לתורתו הנצחית וליעוד גאולתו.

...מר אוסישקין המשיך וסיפר שמיום שנתפס לרעיון הציוני והקדיש את ימיו לעבודה זו, קשור הוא קשר נפשי עם הצד ההיסטורי של ישראל וארצו. לכן התנגד במרץ רב כל כך לכל נטייה טריטוריאליסטית. מאידך, הוקיר במיוחד את כל המקומות ההיסטוריים שבארץ וחיבב חיבה מיוחדת את ירושלים - עיר הקודש. עזיבת חברון בזמן האחרון נראתה לו כפשע לאומי. תחיית העיר העתיקה בירושלים היא הגיון לבקרים. אבל יש עוד מקומות בארץ בעלי ערך היסטורי עצום, ואחד ומיוחד שבהם הוא – יבנה. היא אומנם לא הצילה את חירותנו המדינית, דבר זה גם לא יכלה לעשות, אבל יבנה וחכמיה, ובראשם רבן יוחנן בן זכאי, הצל הצילו את עם ישראל מכיליון, והם שהפילו באומה את רוח התקווה לגאולה, את הציפייה לימים שבהם ייבנה מחדש בית הבחירה, וכך שמרו על פתיל חייה שלא יינתק במשך הדורות, עד ימינו אלה. מכאן החשיבות ההיסטורית של המקום ההיסטורי, של המרכז הדתי-לאומי הזה בעיתות משבר. מכאן גם החובה והמצווה להחיות את המקום ההיסטורי הזה ולהחזיר לו את תפארתו הקדומה, למען יתלכדו העבר והעתיד יחדיו, והיו לאחדים בדינו.

לדברי מר אוסישקין, הגה עוד לפני המלחמה העולמית הקודמת ברעיון זה ולא שעה אל דברי המבטלים, וכבר שבע עשרה שנה שהוא עסוק בהגשמתו, כלומר - ברכישת אדמת יבנה ההיסטורית. הקשיים המעשיים היו עצומים ודרשו סבלנות, מאמצים, התמדה ואורך רוח. היה עניין עם פלאחים בעלי שטחים קטנים וזעירים, בעלי 20, 5, וגם 3 דונמים. היה הכרח לחבר את החלקות הקטנות האלה ע"י חילופים ואמצעים אחרים, ולרכון לגוש אחד.

אך אחרי שבע עשרה שנה של יגיעה בלתי פוסקת, אגב ביצוע העבודות הגדולות האחרות המוטלות על הקרן הקיימת לישראל, זכתה סוף סוף הקרן הקיימת לגאול

3000 דונם מן האדמה ההיסטורית הזאת. האדמה היא עידית ומוכשרת למשק אינטנסיבי. אף התחברותה טובה, כי קרובה היא למושבותינו הפורחות – רחובות וגדרה.

ברכישת אדמה זו ובריכוזה, נסתיימה פרשה ראשונה. ומעתה עומדים אנו לפני פרשה שניה ושלישית. לא די לגאול את אדמת יבנה, אלא צריך לעשות בה מעשה המתאים לקדושת המקום, לעברו המזהיר. בהתאם לכך, אמר מר אוסישקין, קננה בליבו מאז ומתמיד המחשבה לחדש במידה האפשרית את פני יבנה ואת "כרם ביבנה", היינו - ישיבה תורנית גדולה, מפעל קבע, שממנו תצא תורה לישראל בארצו ולכל תפוצות הגולה. כדי ליצור, ראשית כול, מסגרת הולמת וסביבה מתאימה למוסד התורני הגדול, הוסכם והוחלט לייסד שם ישוב של יהודים חרדים, של העובד הדתי, זה שחי כל ימיו ברוח היהדות המקורית – של "הפועל המזרחי".

זוהי פרשה שניה, אבל גם היא אינה אלא הקדמה ומסגרת לפרשה העיקרית, השלישית: "כרם ביבנה", מוסד גבוה שיחנך ויוציא בעלי תריסין ובעלי סמכות תורנית, שיהא בכוחם להשפיע השפעה רוחנית, על כל העולם התורני היהודי, מוסד שהיה חסר לנו בדורות האחרונים ומכל שכן עתה, אחרי חורבן הישיבות בפולין ודלדול היהדות בגולה, בחומר וברוח.

הקמת מפעל כביר כזה תלויה בכמה וכמה תנאים אחרים. דרושים גם אמצעים כספיים עצומים, גם אנשים גדולים מתאימים...

... בחוזה החכירה נכנס, מלבד שני הסעיפים הקבועים ועומדים של שמירת שבת ומועד ועבודה עברית, רק עוד סעיף אחד נוסף: הלשון העברית כשפת ההוראה. השפה ששלטה ביבנה הקדומה, היא שתשלוט גם ביבנה המחודשת. ...

בתוך דבריו, פנה מר אוסישקין לאנשי "המזרחי" ואמר "אתם הצלחתם ביצירת "הפועל המזרחי" וארגונו והתפתחותו, אתם הצלחתם כמו כן ליצור בבתי הספר שלכם טיפוס מיוחד ונכון של חינוך. ועכשיו עליכם להראות את כוחכם ביצירת גולת הכותרת של חינוך והשפעה רוחנית – תורנית, בת קיימא, שתהיה תפארת להסתדרותכם וליהדות כולה". הוא ציין, שתמיד, בכל הזדמנות, הגן על השקפת "המזרחי" בענייני חינוך, וזה לא משום איזו זיקה מפלגתית, "אלא מתוך הכרה נפשית שהחינוך שלכם נתן דבר חיוני לישוב"...

וסיים "עשו והצלחו כי מטרה גדולה וקדושה לפניכם".

למותר להעיר כי דברי מר אוסישקין עשו רושם אדיר על כל השומעים. מפסקא לפסקא גברה ההתעניינות, עצמה המתיחות, עלתה ההקשבה וההאזנה. הם ראו לפניהם פעולה כבירה, בעלת משמעות היסטורית.

הרב הראשי והראשון לציון הרב ר' ב"צ עוזיאל ונשיא המזרחי הרב מ. ברלין נתנו ביטוי להרגשה הכללית שהשתלטה בישיבה, ברכו את מר אוסישקין והצהירו לקבל את הצעתו ולהתחיל מיד בפעולות.

"משמרת לדורותיכם"

(שמות טז, 33)

חברים יקרים,

לקראת יום העצמאות, מקדמת ועדת מורשת הצבת שלטי הסבר במספר אתרים
נבחרים ברחבי הקבוצה.

השלטים עשויים לוחות קרמיקה ומשולבים בהם דברי הסבר ותצלום היסטורי של
האתר.

חלק מן השלטים יוצבו על- גבי עמודים וחלק מהם ישירות על קיר האתר. אלה ואלה
נתונים בתוך מסגרת מתכת אמנותית.

לפניכם שתי דוגמאות.

נשמח לקבל הערות והארות לקראת המשך המיזם לאחר חגיגות העצמאות.

בברכת חן הארץ,

ועדת מורשת

יהודית עוזרי, איילת אריכא, תמר גוטליב, דני הרץ, אבי ששון ואריה ברנע

מפלגתה le מרכלת השרות'ט

בריכת השחייה

השבוע התחלנו במהלך שיפוץ נרחב של בריכות השחייה (מבוגרים ופעוטות). כבר מספר שנים קיימת דרישה מצד משרד הבריאות שנתאים את מערכות הבריכה לתקנים המחודשים.

לטענת אנשי משרד הבריאות, לא נוכל לפתוח את עונת הרחצה במצב הקיים. בקצרה אציין כי מהות השיפוץ היא לאפשר סינון ותחלופה נאותים של המים והחומרים בכל שטח הבריכות - מה שמאלץ לרצף מחדש את הבריכות.

כמו כן יוקם בית מכונות בו יהיו מערכות סינון, בקרים ומיכון נוסף בהתאם לתקן, ותיפרש צנרת אליו וממנו לשתי הבריכות. במקביל נשפץ גם את המלתחות. בין היתר נוסף אפשרות למקלחת אישית ונרצף באריחים מונעי החלקה. למרות הניסיון לזרז את המהלכים לא הצלחנו להתחיל בעבודות עד לשבוע זה. חשוב היה לנו לא להתחיל ולבצע לפני אישור סופי של התוכניות ע"י משרד הבריאות.

לאור הדברים, עונת הרחצה תיפתח באיחור וכולי תקווה שעד פתיחת החופש הגדול נוכל כולנו ליהנות מבריכה נקייה, תקנית ובטוחה.

מערכת כלים (שי לחג)

רגע לפני שנשים את החג מאחורינו, אני מבקשת להזכיר למי שעדיין לא פתח את המארזים לוודא כי כל הסט שלם ואין ברשותו צלחות שבורות.

כמו כן רציתי להזכיר כי הכלים אינם ניתנים להגעה, כך שלא ניתן יהיה להכשירם לפסח הבא אם ישמשו ככלים של חמץ.

מספר חברים פנו אלי בבקשה לרכוש סטים נוספים. הדבר יתאפשר אם נגיע לכמות מינימאלית. חברים המעוניינים לרכוש סט נוסף (במחיר 80 ₪ לשישה סועדים) מתבקשים לפנות אלי, ובמידה ונגיע לכמות הנדרשת - נוכל לבצע הזמנה נוספת.

שבת שלום,

שרית שניר- חפץ

מהמרפאה מוסרים:

עקב שינוי הנהלים בבית המרקחת האזורי של שירותי בריאות כללית, ישתנו סידורי ניפוק התרופות הכרוניות.

תרופות כרוניות = תרופות חודשיות, קבועות, הניתנות למחלות כרוניות כגון: סוכרת, יתר לחץ דם, מחלות לב וכו'.

מהות השינוי: משך הזמן מיום מסירת המרשם הכרוני ע"י המטופל, לאחיות כאן במרפאה, ועד ליום קבלת התרופות כאן למרפאה – עלול להתארך לתקופה של עד שבועיים.

לכן, אנחנו מבקשות להקדים ולמסור לנו את המרשמים הכרוניים - שבועיים לפני המועד בו אתם צריכים את התרופות.

כל האמור הוא רק לגבי התרופות הכרוניות, לגבי שאר התרופות –אין שינוי, והן ימשיכו להתקבל בתוך יום - יומיים.

אם יש שאלות או אי הבנה – נשמח לענות ולהסביר.

צוות המרפאה.

דעת יחיד?

ברצוני להוסיף לרשימת התודות שהרעיון דני המזכ"פ למחלקי השי ועובדי המטבח וחדר האוכל ועוד, ראוי להוסיף לרשימת התודות גם את מעבירי השיעורים, נושאי הדרשות, החזנים, הקוראים בתורה במהלך הפסח, מארגני יום העיון התורני, לצוות שאירגן מיפגש מרגש עם בנינו העוסקים באומנות ועוד. בעבר כבר ציינתי שחינו שזורים ברוח ובחומר ויש להתייחס לשניהם במידה שווה.

בברכת חברים לתורה ועבודה

עדו עפרוני

ירקונים 13

תחנה ונחל

סיור ומפגש עם איציק יוגב,
מנכ"ל רשות ניקוז נחל שורק.
ביקור בתחנת הרכבת וואדי סראר,
תצפית וסיור באתרי נחל שורק תיכון

יום שני, כ"ח בניסן תשע"א, 2.5.2011

מנחה: 15:50; יציאה: 16:00,
חזרה משוערת: 20:00.

קפה ועוגה – עליכם.
א-א

אסיפת החברים

במוצש"ק פר' קדושים

כ"ו בניסן תשע"א (30.04.11)

בשעה 21:30. (שעון קיץ).

סדר היום:

- שאילתות

בחירת מרכז מש"א.

הצעת ועדת מינויים

- שרה אריאל

- איתמר מטיאש

(הבחירות בהצבעה בקלפי מחוץ לאסיפה).

הרמת כוסית וברכות לכבוד קבלת

החברים החדשים:

יעל ועידן מרוז

אפרת ודוד מרקס

שרי וקובי שטיין

נילי שליסלברג

"מעורבות חברתית".

דיון מחודש בהתאם להחלטת האסיפה

מיום י"א בכסלו תש"ע 28.11.09

דיווח מפי עדנה תדהר.

ארון קודש חדש לביהכ"נ.

לקראת החלפת ארון הקודש הקיים.

להתראות

"החלפת מנוע"

לאחר כשנתיים של שירות אדיב בענייני רכב יוצאת אדית מרקוס לעבודת חוץ בתחום
ההשמה.

אבשלום כהן קיבל על עצמו את ניהול ענף הרכב וסידור הרכב, לצד עבודתו המסורה
כתברואן.

תודה רבה לאדית ואיחולי הצלחה בעבודתה החדשה וכן, ברכת הצלחה ו"נסיעה חלקה"
לאבשלום בענף הרכב.

עדי קריק מש"א

לוח שבו צי

גזור ושמור

יום שישי כ"ה בניסן 29.4.11 י' לעומר	07:30-09:30 בית מדרש לצעירים באולם האירועים
שבת כ"ו בניסן 30.4.11 י"א לעומר	13:00 שיעור שבת מברכים – "מנהיגות בין חירות לעצמאות" אילה צרויה בחדר לימוד בבית הכנסת 21:30 אספת חברים
יום ראשון כ"ז בניסן 1.5.11 י"ב לעומר	18:15 יציאה לעצרת ב"בית העדות" בניר גלים 19:45 יציאה לעצרת הזיכרון וההתייחדות בניר גלים
יום שני כ"ח בניסן 2.5.11 י"ג לעומר יום הזיכרון לשואה ולגבורה (נדחה)	16:00 ירקונים
יום שלישי כ"ט בניסן 3.5.11 י"ד לעומר	
יום רביעי ל' בניסן 4.5.11 ט"ו לעומר א' ראש חודש	21:00 שיעור יום הזיכרון - "היש נחמה"? הרב אילעאי באולם האירועים
יום חמישי א' באייר 5.5.11 ט"ז לעומר ב' ראש חודש	
יום שישי ב' באייר 6.5.11 י"ז לעומר	

לוח מודעות

לוח מודעות

אחות כוננת בשבת ליזט עפרוני
שעות קבלה של ד"ר דונסקי
בשבוע הבא:

יום א' 15:30-18:00

יום ב' 14:30-16:00

יום ג' 09:30-14:30

יום ה' 16:00-18:00

הורים המעוניינים להשתתף
בקורס עזרה ראשונה מתבקשים
להתקשר למרפאה.

בני עקיבא

לו"ז שבת פרשת קדושים

מפקד מדריכים 13:15

מפקד 13:25

מנחה 13:30

פעולות

אחרי שלא נפגשנו שבועיים

מחכים לראות את כולכם

השבת!

המדריכים ודפנה

שבת בשעה 13:00

בחדר הלימוד שבבית הכנסת
שיעור שבת מברכים
אילה צרויה

"מנהיגות בין חירות לעצמאות"

ביום רביעי, אור לא' באייר

4.5.11

בשעה 21:00 באולם האירועים
שיעור של

הרב אילעאי

לקראת יום הזיכרון על הנושא:

"היש נחמה"?

הציבור מוזמן!

הוועדה לענייני דת

אפר ואבק
מילים: יעקב גלעד
לחן: יהודה פוליקר

יום אביב ריחות לילך
בין חורבות העיר שלך
יום יפה לדוג בנהר
בתוכי הלב נשבר
שם היתה ואינה
ילדותך אישה קטנה
אנשים שאיש לא מכיר
אין אפילו בית שיזכיר

ואם את נוסעת לאן את נוסעת
הנצח הוא רק אפר ואבק
לאן את נוסעת לאן את נוסעת
שנים וכלום עוד לא נמחק .

קחי מעיל יהיה לך קר
כסף כיס, גביש סוכר
אם יהיו קשים הימים
הזכרי בי לפעמים
ואם זה עוד מסע נואש
אל הצריף, אל המגרש
במסילת העיר הישנה
איש לא יחכה בתחנה .

ואם את נוסעת ...

מי ימתיק לילותייך
מי יקשיב לביכייך
מי ישמור צעדייך בדרכך .

קחי מעיל יהיה לך קר.